

Л. ДЖ. СТЕЧЪР
ЕДИН СМУТЕН ЧОВЕК

Превод от английски: Албена Арнаудова, 1988

chitanka.info

Скъпа мис Дикс VI,

Имам сериозен проблем. Въпреки слуховете моите родители са били официални съпрузи и напълно нормални хора. А аз също — искам да кажа, аз също съм бил нормален, когато съм се родил. Но това само е допринесло за възникването на проблема ми.

Не зная дали ще можете да ми помогнете да го реша, но сте била полезна на толкова хора, че искам да опитам. Моля ви, не отговаряйте на писмото ми в колоната на списанието, а ми пишете лично.

Сигурно знаете всичко за мен. Кой ли не знае? Но повечето слухове са неверни. Затова ще ви разкажа предисторията.

Знаете, че аз съм Алфред Великолепния и съм един от най-богатите хора в света.

В последната фраза абсолютно всяка дума е истина. Родителите ми бяха много богати, пък и аз самият успях да придобия значително повече от богатата на планетата.

Моля да ме извините, че в писмото ми липсва изящество на стила и изложението. Пиша го съвсем сам. Обикновено диктувам на секретарка — жива жена, но съм сигурен, че разбирате колко недопустимо би било това за подобно послание.

И така — ето историята ми. Роден съм през 2352 година. След като преминах бебешкия тест за интелектуален капацитет с възможно най-ярките цветове, бях приет в Харвардските детски ясли за свръхнадарени деца на обичайната възраст три месеца.

Естествено името Алфред Вандерформ е влязло в компютрите много по-рано. За да съм точен — десет години преди това. Моите родители са били измежду щастливците, избрани да имат три деца, и аз бях първото. Те решили да започнат с момче. Знаели са, че ще ги изберат и че аз ще съм свръхнадарено дете.

Когато навърших шест години, напуснах яслите, за да прекарам с родителите си своята седма (неделна) година. И именно тогава се случи първото нещастие.

Майка ми и баща ми се преместиха в къщата, където живеех и аз, за да могат да ми създадат атмосфера на домашен уют. По някаква грешка в началното планиране това беше годината, определена за раждането на второто им дете. То трябваше да е момиче. Може би при нормални обстоятелства те щяха да ми отделят достатъчно внимание и

нещастieto нямаше да се случи, но очакването на второто дете ги беше направило малко разсеяни.

Така или иначе аз направих емболия. Сърцето ми силно се увреди. При такава ситуация огромното богатство на родителите ми просто нямаше стойност.

Прогнозите бяха неблагоприятни. Нормалната процедура при двойка, определена за три деца, изискваше веднага да се премахне неуспешният продукт и да се „преиздаде“ отново. Но вече бе твърде късно да се организира втория път родителите ми да имат близнаци. Затова те решиха да ме спасят.

Беше ми направено изкуствено сърце, което замени истинското. То притежаваше атомна батерия, която се зареждаше веднъж на двайсет години. Можеше да се управлява и съзнателно — чрез свързване с някои вратни мускули.

Апаратът беше доста по-голям от естествения орган, но спасителната операция премина напълно успешно. Издатината между плешките ми за батерията и другата отпред за помпата не бяха прекадено очебийни. Постъпих навреме в Детското заведение II степен за свръхнадарени деца в Принстън. Приеха ме без възражения независимо от мнимия ми недъг.

Трите години в Принстън минаха за мен без особени събития. Въпреки огромните усилия на психолозите от начало някои деца инстинктивно не ме приемаха. Но после свикнаха с издатините на гръдния ми кош. И тъй като волевият контрол над изкуственото ми сърце ме правеше по-издръжлив от тях, успях да спечеля благоразположението им и станах дори нещо като лидер — доколкото може да има лидери в една ясла.

Един ден — причината така и не се установи — изкуственото ми сърце се повреди. Не умрях, но прогнозите отново бяха неблагоприятни. Дробовете и бъбреците ми бяха засегнати.

Родителите ми бяха вложили твърде много средства за мен, а и отчетите за развитието ми даваха винаги най-високите възможни оценки. Ето защо въпреки съветите на лекарите майка ми и баща ми отново пожелаха да ме спасят.

Решиха да „пренаредят“ всичко в мен. Кръвта трябваше да се получава, окислява, пречиства и изпомпва обратно към артериалната система с механизъм, който тежеше само около 15 килограма. Но

преносимостта на приспособлението беше особено важен фактор. Спомнете си, че бях само на десет години. Можех да го нося на врата си, но така нямаше да мога да участвам в заниманията за развитие на тялото и нямаше да ме вземат обратно в Принстън.

Затова решиха устройството да се сложи в нещо като малка количка, която да влача след себе си. Още в началото отхвърлиха варианта с колела, защото той изключваше възможността за скачане, катерене и много други типично момчешки действия.

Накрая конструкторите снабдиха каручката с чифт крака. Това налагаше да се добавят още приспособления и крайният продукт натежа с още 10 килограма. Находчиво решиха и проблема за управлението ѝ. Свързаха я с гръбначния ми стълб по такъв начин, че задният чифт крака да повтарят движенията на предните. Аз тичах, и те тичаха, аз скачах, и те скачаха.

За да я свържат с тялото ми, хирурзите отстраниха опасната кост и проникнаха в гръбначния стълб. С други думи, сдобих се с доста дълга и подвижна опашка, в края на която имаше голяма, леко набраздена кутия в телесен цвят.

Всеки човек притежава мускули за контролиране на несъществуващата опашка, които са атрофирани. Чрез тях аз започнах (след малко хирургия и с тренировки) да контролирам съзнателно опашката и количката.

Е, нещото свърши работа. Трябваше само да видите как участвах в бягането с препятствия! Тичах и прескачах летвите, а придатъкът ми галопираше точно зад мен и покриваше всяко препятствие.

При сърфинга беше малко по-различно. Научих се тези неща да ги правя със задните си крака.

Като стана въпрос за сърфинг, вероятно се учудвате как ли съм могъл да плувам с тежестта, която влачех след себе си. Без никакви затруднения! Просто подвивах опашката между краката си, а количката се хващаше за мен с нещо като ножица. Меката торбичка за въздух, с която тя беше снабдена, обикновено оставаше отгоре и това я предпазваше да не я притисна, когато движа тялото си.

Така или иначе по този начин изкарах до шестата последна година в Принстън. Понякога си мислех, че мога вече да се смятам за устойчив на бедствия. Бях си получил доста повече от обичайния дял

лош късмет. През последната година в Принстън гърлото ми беше прерязано.

Разбира се, че беше злополука. Никой в Принстън не би и сънувал да се разправи с човек, когото не харесва, по такъв жесток и кървав начин.

Със съзнателен контрол върху сърцето си успях да забавя ритъма му дотолкова, че да не ми изтече цялата кръв, но ларинксът беше непоправимо повреден. Тогава се сдобих с апаратурата „Воудър“. Тя влезе точно на мястото, където някога бяха белите ми дробове. Устройството използваше същите резонатори, така че скоро се научих да имитирам собствения си глас и никой не можеше да намери разлика в него между „преди“ и „след“.

Всъщност това не беше никаква голяма злополука, но реших да я спомена заради онези подмятания по средствата за информация, че съм имал „нечовешки“ глас. А апаратът дори ми позволява понякога да попея. Също така можех да имитирам банджо и едновременно да пея — а талант като този ме правеше доста търсен по пикниците.

За доста време това беше последният инцидент. Минаха едно след друго втората ми неделна година вкъщи, гимназията, първа и втора степен колеж. Избраха ме да постъпя в Колежа за свръхнадарени и го завърших с най-високи отличия. След това разполагах вече сам със себе си — възторжен младеж на четиридесет и две, готов да си намеря място в живота.

Имах достатъчно ум в главата, за да избягна правителствените служби, които подлъгват толкова много от нас — така наречените супергении. Предполагам, че тази работа наистина носи удовлетворение и други такива, но от нея не идват пари. А аз бях достатъчно богат, за да искам да забогатя още повече.

Количката с органите ми не ми пречеше прекалено много. Дните на атлетичните занимания бяха свършили и затова я научих да върви непосредствено до краката ми, вместо да се влачи надалече. Така беше по-трудничко, но не предизвиквах толкова подозрения у хората. В кантората я подвивах под себе си, приличаше на спящо куче. Колегите ми казваха, че почти не се забелязва. Във всеки случай не пречеше на кариерата ми. Започнах да печеля пари така, като че ли имах собствена преса за печатане. След десет години аз бях не само богат. Бях една от най-важните личности в света. Създавах Политика. Бях Сила.

Някъде по това време изпих бутилката с киселина.

Никой не се беше опитвал да ме отрови. Нито пък аз съм искал да се самоубия. Просто бях жаден. Мога само да кажа, че отлично довърших това, което беше останало от вътрешностите ми. Е, отново бях спасен и след това се озовах с две колички — зад всеки крак по една. „Каишката“ на втората влизаше в мен отпред.

Лекарите ми предложиха да мина без втората количка. Изчислиха, че могат да правят преработена храна и директно да я вкарват в кръвта ми чрез съществуващия вече мой придатък. Аз отказах, прекалено много бях свикнал да ям. Така храната, която поемах, се изпомпваше директно в новото приспособление. Там се преработваше и хранителните вещества преминаваха в кръвта ми. Дори и да исках, не можех да преям. Целият процес беше автоматичен, без дори да зависи от нервната ми система.

Така минаха още пет години. Продължавах да забогатявам. Бях щастлив. И тогава дойде коронният удар. Това, което беше останало от тялото ми, разви рак.

Освен другото той атакува и мозъка ми. И не подлежеше на операция. Изглеждаше, че ми остават една-две години, докато умствените ми способности напълно се разпаднат. Тогава щях да бъда купчина боклук.

Но аз не се предадох. Бях вече свикнал със смяната на части. А и бях много богат. Така че поръчах да ми направят изкуствен мозък досущ като моя.

Този път нямаше време да измайсторят хубава опаковка. Купиха три големи сгради в центъра на града и ги напълниха с електроника. Ако само можехте да видите кабелните връзки между тези здания! След това купиха Бродуейския енергозавод.

Това погълна повечето ми пари, а и беше необходимо да използвам цялото си влияние, за да ускоря нещата. Накрая все пак успяха да свършат навреме.

Няма да има полза, ако ме попитате как пренесоха спомените ми и личността ми в тази огромна маса тръби, жици, ленти и транзистори. Не зная. Казаха ми, че това било най-лесното. Умствените ми възможности и личностните ми характеристики останаха непроменени. Използвах ги, за да забогатяя отново. Трябваше, за да мога да си плащам сметките за вода и енергия.

След всичко това станах Алфред Великолепния, но все пак аз съм толкова човек, колкото и Вие, въпреки че много хора — май няколко милиарда — не го вярват. Наистина не е останало много от първоначалното ми аз, но нали има стара поговорка, че „жлезите правят човека“. Под всичко това аз съм си същият Алфред Вандерформ — онзи стар обикновен супергений, който винаги съм бил.

Почти свърших с предисторията, мис Дикс VI, и сега ще Ви изложа проблема си. Наближавам шестдесетте и следователно достигнах възрастта, когато се прави селекцията за родителство. Всъщност бях между малкото късметлии, избрани да имат три деца.

Ако сте дочула слухове, че доста пари са сменили собственика си, за да съда избран, нека Ви кажа, че това е самата истина.

Още повече, че само една свършена жена беше избрана да бъде майка и на трите ми деца. И съвсем не по съвпадение това е моята частна секретарка. Нека добавя, че тя е изключително красива.

Аз съм достатъчно старомоден, за да искам децата ми да имат всички предимства, които аз самият имах — родителите законно да сключат брак, с официална церемония, църковна служба — всичко!

Така че аз попитах избраната майка на трите ми деца дали ще се омъжи за мен и Глория — така се казва тя — беше така мила да приеме. Ще се оженим след две седмици.

И така, мис Дикс VI, стигнахме до моя проблем. Как да разбера дали Глория е влюбена в мен, или ще се омъжи само за парите ми?

Вътрешно смутен:

Алфред Вандерформ (Великолепния)

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 3,4/1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.